

Odmey iz Afrike

Katoliški mesečnik s slikami
v prosep afriških
misijonov

s prilogo „Klaverjev koledar“.

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

izhaja v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, laškem, francoskem, angleškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto v slovenski izdaji 8 Din, 5 lir, 1 dolar, 9000 K. (S prilogo »Klaverjev Koledar« 12 Din, 6,20 lir, 1,20 dol., 13.000 K.) — Naročila in milodare za afriške misijone, prosimo, naslavljajte na:

Družba sv. Petra Klaverja

Ljubljana, Miklošičeva cesta štev. 3.

Za Julijsko Benečijo: Rim (23) via dell' Olmatà 11.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Vsebina: Ubogi bolniki gredo prosit zdravil k mis. sestram (kliše). — Dušna premija. — Kristus, usliši nas! — Ko bi imeli črnih duhovnikov. — Apostolska prefektura Vzh. Uelle. — Blagoslovljanje jedil pred pojedino v deželi Bazuto (kliše). — Kobilice v Namakva deželi. — Apostolski vikarijat v Ugandi. — Iz križ misijona v belg. Kongu. — Apostolski vikarijat dežel Gallas. — Zveza afriškega tiska. — Mamica »Natalija«. — Natalija s sirotami iz Kili-mandžara (kliše). — Kratki misijonski dopisi. — Zgledna zvestoba črnega Jožefa. — Mukendenci, glavarjeva hči. — Modri črnci. — Uslišane molitve.

Darovi.

od 1. septembra do 31. oktobra 1924:

Za afriške misijone v splošnem Din 9349·45; K. a. 19.600·—.

Za sv. maše Din 144·—.

Za stradajoče Din 45·—.

Za odkup sužnjev Din 10.197·—.

Za botrinske darove Din 1996·50.

Za zamorčke Din 568·40.

Za semeništnike Din 269·50.

Za katehiste Din 750·—.

Za gobavec Din 13·—.

Za kruh sv. Antona Din 7.838·25; L 10·—; K. a. 225.000·—.

Za mašno zvezo Din 3858·—; K. a. 25.000·—.

Za Klaverjev vinar Din 181·—.

Za otroško zvezo Din 568·40.

Za afriški tisk Din 1160·—.

Za določene misijone Din 56·—; K. a. 30.000·—.

Za določene namene Din 400·—.

Darovi brez določila Din 3089·24; K. a. 186.600·—.

Za Klaverjevo družbo Din 311·—.

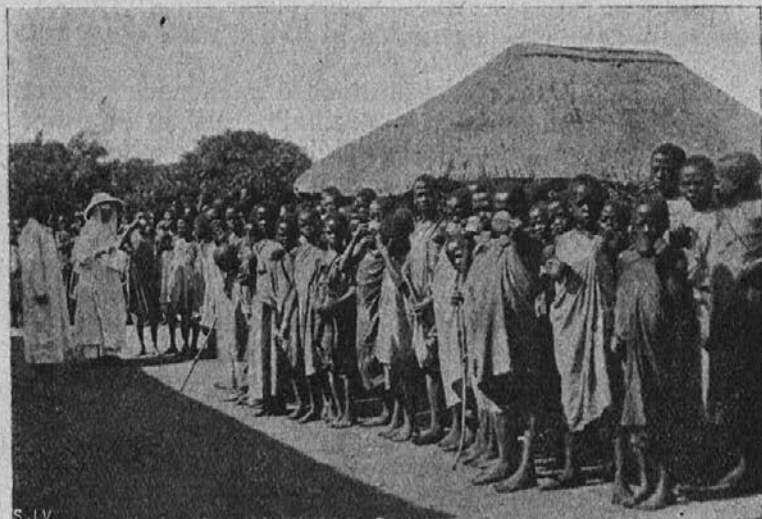
Podporniški prispevki Din 638·—.

Po »Glasniku presv. Srca Jezusovega«, Zagreb: za odkup Din 3000·—; Roza Širca, tobačna tovarna, za »Klaverjev vinar« Din 180·—; Cverle Fr., Amerika, Din 2000·— za obleke zamorčkom.

Tisočkrat »Bog povrnič vsem blagim dobrotnikom!

Spomin za umrle.

† Cast. o. Šarno (Charnaux) oblat sv. Frančiška Saleškega. — Dolar Rozalija, Gradiška. — Žnidaršič Franc, Dane, Stari trg pri Raketu. — R. I. P.

Ubogi bolniki gredo prosit zdravil k misij. sestram.
(Glej besedilo str. 28.)

Dušna premija.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo afriški misijonski škofje in misijonarji letno 500 svetih maš.

Kristus, usliši nas!

Usliši nas, Gospod! Ne le nekte, ves svet oklepajo verige zmot, glej, hodi človek svojo zmotno pot in kliče k Tebi, Krist, za odrešenje.

Iz zmot nas dvigni k svoji, večni luči!
Ti, ki si Luč in Pot in sam Resnica,
Ti nas hoditi varno k sebi uči.

Ob Tvoji roki bomo varno šli
ob vseh prepadih, skoz nevarnosti,
in prišli v večni mir. Ta mir — si Ti!

Kdo se nam pridruži, da bo z nami klical v nebo, z nami molil za uboge pogane, da bi tudi ti našli pot k praviru vse luči?

Mnogo se govori v naših dneh o misijonarjenju med pogani, govori na prižnici, v Marijinih družbah in raznih društvih, v družinah in na sestankih, zlasti še v listih. Misijonsko navdušenje preveva vse dežele, malone vsak vernik se zaveda, da se misijonskemu delu ne sme odtegovati, če hoče biti pravi katoličan, ampak da je njegova dolžnost, da ga mora, kolikor mu je pač mogoče, podpirati. In res so se v zadnjih letih navzlic veliki bedi po svetu nabrali za misijone lepi zneski; sam Bog ve, koliko žrtev je bilo treba, da se je toliko nabralo. A ob vsem tem ne smemo pozabiti enega: ako naj bo delovanje misijonarjev res plodonosno in naj rešijo mnogo duš, je razen obilnih denarnih prispevkov potrebna tudi **molitev**, mnogo molitve, ki nam bo izprosila blagoslova iz nebes:

Že 30 let vabi in kliče Klaverjeva družba vsako leto na »molitevno križarsko vojsko za Afriko«. Družba želi, naj bi se združilo mnogo bogoljubnih duš v molitvi, ki naj bi prodrla oblake ter priklicala božji blagoslov na dediščino Kamovo, s prokletstvom obteženo. Je pa ta molitevna križarska vojska: devetdnevnicica presvetemu Srcu Jezusovemu na čast in sicer pred praznikom Varstva sv. Jožefa (od 20.—29. aprila). Vsak dan naj bi verniki opravljali »spravno molitev k presv. Srcu Jezusovemu za zamorce v Afriki«, kakor jo je zapisal jezuit o. Menyhardt. (To molitev najdete na 3. strani platnic.) V majhni obliki, da jo morete dejati v molitvenik, Vam jo na zahtevo pošlje v poljubnem številu Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta 3.)

Vse prijatelje misijonov, vse bogoljubne duše vabimo: Združite se v obilnem številu ob zastavi molitvene križarske vojske! Opravljajte to pobožnost sami, navdušujte zanje svoje, prijatelje, znance!

Molimo, vnemajmo druge k molitvi, navdušujmo duše za pravo križarsko molitveno vojsko in za dobra dela po navodilih okrožnice »Maximum illud« Benedikta XV. Žetev je zrela, premalo pa je goretih in svetniških delavcev.

(Afriški misijonar.)

Iz misijonov:

Ko bi imeli črnih duhovnikov!

Apostolski vikariat Gornji Nil.

Bog očitno blagoslavlja delo misijonarjev sv. Jožefa v Nsambiji (v Ugandi). Apostolski vikar škof Biermaus sporoča v svojem pismu naši vrhovni voditeljici, da so podelili v preteklem letu 10.000 krstov. Pri 50.868 katoličanih je bilo 500.000 sv. obhajil; katehistov je 1334, ki goreče vršijo svojo službo. Toda duhovnikov primanjkuje. V letu 1921 so štirje umrli v cvetu življenja. V maju preteklega leta so se morali trije vrniti v Evropo, da bi se tukaj nekoliko pozdravili. Dva druga bosta zaradi bolezni kmalu odpotovala. Kar jih je še, ne zmagajo preobilnega dela. Prezvzišeni gospod škof piše o tem:

Edina rešitev iz tega težkega položaja je, da si vzgojimo več domačih duhovnikov. Že sem pričel s to važno zadevo. Šest bogoslovcev mojega vikariata se šola v sosednem bogoslovju Belih očetov, ki je podrejeno škofu Streicherju; drugih 45 se pripravlja v Nsambiji. V nekaj mesecih se bodo preselili v Nyengo, v gosto obljudeni pokrajini Kyagve, kjer bodemo pričeli z lastnim bogoslovjem. Dasi na mojo prošnjo v preteklem letu ni prišlo toliko podpore, kakor sem pričakoval, ne moremo več čakati in moramo z bogoslovjem pričeti, dasi v manjšem obsegu, kot sem izprva nameraval.

Novo semenišče bo postavljeno na lepo ležečem, rodovitnem hribčku blizu izvira Nilovega. Z vrha hriba je krasen razgled na Viktorijino jezero, na čigar obrežjih bivajo še večinoma poganski rodovi. A tudi ti le čakajo duhovnikov, da bi jih povedli v hlev dobrega Pastirja. Častiti o. Reefink, ki se je pred kratkim vrnil iz Evrope, je prevzel to važno nalogo. Nameravamo najprej sezidati šolo in druga za misijonsko postajo najpotrebnejša poslopja, potem pride na vrsto semenišče.

Naj mi bo dovoljeno opozoriti Vas, da bo vse to ogromno stalo; mladeniči pa, ki se bodo tu pripravljali na duhovski stan, ne bodo mogli nič plačati. Znesek do 1200 dolarjev bi bil potreben, da se zagotovi eno stalno mesto za bogoslovca. Polovica tega zneska bi zadostovala za nižje šole. Ne bi li bila sreča za marsikako dušo, če bi nas pri tem blagem delu krepko podprla? Seveda lahko darujejo tudi manjše prispevke. Vzgoja črnih duhovnikov je zdaj naša največja skrb. Črnici v Ugandi so že dokazali, da jim gre častno mesto med izvoljenci Gospodovimi. Vse kaže, da so določeni, da bodo še mnogo pripomogli za zveličanje svojih črnih bratov.

Tudi o. Reefink piše o tem sledeče:

Prevzvišeni g. škof mi je izročil izkaz ustanov in podpor, ki nam jih je naklonila Klaverjeva družba. Zelo sem se razveselil, ko sem videl, koliko mojih učencev Vaša družba podpira. Upam, da nam boste mogli preskrbeti še kako ustanovo za stalno šolanje kakega mladeniča, s katero bi vzgojili vsaj enega duhovnika. — Priporočam Vaši blagi naklonjenosti tudi naše stavbe. Dasi zidanje tukaj razmeroma ni predrago, je vendar za naše denarne moči veliko breme. — Tudi našo kapelico Vam priporočam. Imamo pač kelih in mašna oblačila, ničesar pa ne za blagoslov in da bi mogli izpostaviti Najsvečejše, ne monštrance, ne kadilnice, ne svečnikov.

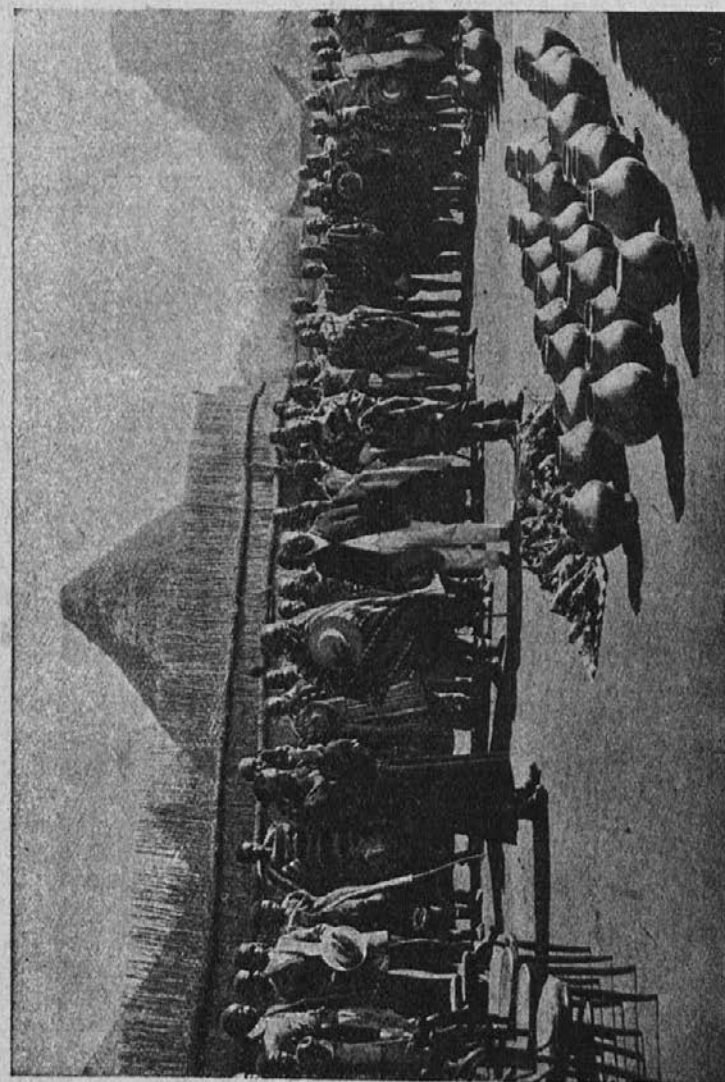
Apostolska prefektura v Vzhod. Uelli.

P. Rolin, dominikanec, apostolski prefekt v Vzh. Uelli, piše iz Dungu naši vrhovni voditeljici:

Dolžnost mi je, da Vam ponovim srčno zahvalo za pomoč, ki jo imamo od Klaverjeve družbe. Hočem Vam napisati kratko poročilo o razmerah in napredku v naši prefekturi.

Prefektura je šele 12 let stara. Ko je prestala prve težave, se nahaja sedaj v lepem razvoju, za kar se imamo zahvaliti zlasti prvemu apostolskemu prefektu msgr. Van Schootu, ki je skupno z misijonarji toliko storil zanjo. Vedno več imamo osebja in misijskih postaj. Danes imamo 17 duhovnikov in 5 bratov. Do julija 1923 smo imeli 7 misijskih postaj. Potem smo odstopili Abo, ki je ležala na skrajni meji prefektore z njenimi 15 kapelami, 1000 kristjani in 300 katehumeni belim očetom Naše Lj. Gospe afriške. Ta prefektura pripada sedaj novi prefekturi Albertovega jezera.

Prefektura Vzh. Uelle ima še 6 misijskih središč: Amadi, Walsa, Neangara, Dungu, Rungu, in Doruma z 120 kapelami. Raztresena so po obširnem ozemlju in so štela koncem 1923 9280 kristjanov in 5000 katehumenov. Od januarja do oktobra 1923 je bilo podeljenih 548 krstov in 444 birm. 71 porok se je vršilo; spovedancev je bilo 21.702, obhajancev pa 118.504. V zvezi s kapelami so večinoma tudi šole. Tam poučujejo katehisti-učitelji otroke v krščanskem nauku in lepem vedenju, v branju, pisanju in računanju in v prvih pojmih obdelovanja zemlje. V centrih Amadi in Walsa sta šoli za katehiste-učitelje; po drugih središčih se take šole ustanovljajo. V Rungu bomo ustanovili šolo za umetna ročna dela, ki bo, ako Bog da, pre-

Blagoslovljanje jedil pred pojedino v deželi Bazuto.

skrbljena z vsemi modernimi potrebščinami in obenem blagodejnega upliva na versko in нравno življenje vse okolice Manybetu.

Glede zdravstvenega stanja sledeče: Tu so bolnišnice po vseh misijonskih središčih, kjer zdravijo misijonarji, ki jih podpirajo sestre Srca Marijinega. Od januarja do oktobra 1923 smo krstili več ko 70.000 oseb. V Amadi je mala bolnišnica za gobave, ki jo vodi pater misijonar, sestre jo pa oskrbujejo. V njej je 12 gobavcev. — Zeljno čakamo na prihod dominikank iz Fischermonta v Belgiji, da prevzamejo bolnišnico v Neangari. — V Bruslju je med 17 patri napravilo 10 z odliko preizkušnjo za zdravljenje v tropičnih krajih. Trije teh so zaposleni v oddelku za zdravljenje spalne bolezni. Preteklo leto so preiskali 10.000 oseb in jih 1500 cepili proti tej bolezni.

Naj bo ta kratek opis znak hvaležnosti za pomoč, ki smo jo od Vas prejeli in naj nam nakloni Vaše blago srce tudi za prihodnost.

Kobilice v Namakva-deželi.

Namakva je dežela Hotentotov, ki jim oznanjajo evangelij oblati sv. Frančiška Saleškega. Poroča P. Lebeau, vrhovni predstojnik oblatov sv. Frančiška Saleškega.

Družba sv. Petra Klaverja je že mnogokrat pomagala našim ljubim misijonom, ki se nahajajo levo in desno od izliva reke Oranje v puščavi, ki jo imenujejo Namakva-dežela. Danes zopet prosim bravece »Odmeva iz Afrike«, da se zopet usmilijo teh misijonarjev, kajti zelo težki časi so prišli nadnje. Ti misijoni sredi puščave so izmed najtežavnejših. Kobilice pa uničijo tako vse počez, da pridejo misijonarji in misijonske sestre v najtežavnejši položaj.

Ko sem meseca oktobra (to je pomladni čas v tem kraju) prehodil puščavo, so me opozorili patri na dolge rumene proge v pesku. To so bile kobilice, ki so se ravnokar izlezle. Rekli so mi, da bodo zrastle, dobile peroti in se nekega dne dvignile v zrak in se spustile proti kraju, kjer bo kaj rastlinskega, da bodo vse požrle in oglodale. Tako se je tudi zgodilo. Uničile so lepo zoreče žito poljedelcev, ki so bili posejali 10 do 15 vreč žita, pa sedaj ne bodo dobili niti ene vreče. Brez žita — ni kruha. In vendar: živeti je treba. Pač si bodo znali judovski trgovci preskrbeti moke, toda za kakšne cene! Za naše revne Hotentote bodo cene previsoke. Vlada je ponekod bila poskusila nadlego zamoriti z nametavanjem strupa po krajih, kjer je bilo misliti na najsilnejše prehode kobilic;

toda to je imelo žalostne posledice, ker je živina prišla tudi do zastrupljene paše in je poginila. Celo koze, edino premoženje revnih, so poginile in ljudje, ki so mislili, da bodo mogli vsaj meso živali použiti, so se tudi zastrupili in jih je mnogo umrlo v strašnih bolečinah. Ko Hotentotje pred leti niso imeli nobene druge hrane, so uživali pražene kobilice. Tudi letos so delali tako, a to je bila njihova smrt.

V tako žalostnih razmerah je dolžnost misijonarjeva, da ljudstvu pomaga. Pa kaj, ko sam nima denarja, draginja je pa taka!

Ne pomišljam si torej in prosim za pomoč v imenu naših misijonarjev ob reki Oranje. Bog bo obilno poplačal, kajti tu gre za ljudstvo, ki je že vse na potu do krščanstva.

Op. Z veliko hvaležnostjo sprejema Družba sv. Petra Klaverja darove za uboge stradajoče v Namakva-deželi in jih pošilja misijonarjem.

Apostolski vikarijat v Ugandi.

Pismo prečast. P. Védries od Belih očetov, tajnika apostolskega vikarja škofa Strejherja, naši vrhovni voditeljici:

Vaše delo je zopet zelo prav prišlo našemu domačemu kleru (duhovnikom) in se v tem v vsem sklada z nameni misijonskih papežev. Vam se imamo zahvaliti, da vzgoja duhovnikov v Ugandi dobro napreduje. O prazniku sv. Trojice bo narastlo število domačih duhovnikov na 21. Naši prvi duhovniki so se dobro izkazali in Boga moramo zahvaliti za obilne milosti, ki jih razliva v te duše, ki so bile še pred kratkim poganske. Njihovo apostolsko delo med rojaki je zelo plodovito, tako v onih misijonih, kjer v družbi z Belimi očeti delujejo kot vikarji, kakor tudi v dveh misijonskih postajah, ki so izključno njim izročene.

Vse to, kar se po naših duhovnikih dobrega stori, je za sluga Družbe sv. Petra Klaverja; kajti ona jih je vzdrževala v velikem semenišču. Ona podpira še vedno naslednike, ki zato zanjo in za dobrotnike molijo. — O kako prijetno bi bilo, ako bi se moglo shajati brez denarja. Kristus pa tega ni hotel, zato da imajo kristjani, ki sami ne morejo iti v poganske dežele vero oznanjevat, priložnost, da se z darovi udeležijo tega bogoljubnega dela. Vedno prosim našo ljubo Gospo afriško, da vse premožne kristjane razsvetli, v spoznanju, da je v apostolske namene poslani denar najbolje uporabljen in najvarneje naložen na točne obresti. V nebesih ni namreč ne poloma bank in ne nestalnosti valute.

Iz križarskega misijona v belgijskem Kongu.

Piše P. van Asseldonk, generalni prokurator.

Križarji so našli ob prihodu v postajo Zah. Nelle (belgijski Kongo) l. 1920 le kakih 200 kristjanov in ravno toliko katehumenov, vse raztresene v okolici Bondo in Bambili. V severno vzhodno pokrajino še ni bil prišel noben misijonar, deloma radi daljave deloma radi drugih težav. V Moyongo so postavili prvo postajo, ker ta kraj leži na važnem razpotju. Tam je bilo 30 kristjanov in ravno toliko katehumenov. Misijonarji so takoj sezidali cerkev iz ilovice, so postavili eno hišo zase in 30 hišic za delavce pri misijonu. Na svojih potovanjih so se prepričali, da bo treba tudi na zahodu ustanoviti misijonsko postajo; kajti že so se bili angleški protestantje tja priselili. Razen tega je bila nevarnost, da se bo razširil izlam (turška vera) v smeri od francoskega Konga.

Apostolski vikarijat dežel Gallas.

P. Serafin, kapucin, piše 28. maja 1924 iz Gambo naši vrhovni voditeljici:

»Jaz sem vedno zaupal na božjo previdnost, in moje zaupanje ni bilo nikdar osramočeno. Kako mnogokrat je bila pokojna grofica Ledóchowska orodje v rokah božje Previdnosti. In jaz sem prepričan, da boste sedaj Vi do nas v istem dobrem razmerju. In ker ste Vi, blaga grofica, postali sedaj mati misijonarjev, mi dovolite, da Vam z nekoliko besedami opišem njihovo žalostno stanje.

Leta 1922. me je poslal škof Jarosseau za teden dni južno od Addis-Abeba, da bi na čisto poganskem ozemlju ustanovil nov misijon. Na mestu, ki ga je princ Taffari podaril škofu, delamo sedaj že dve leti brez prestanka. Posekavanje in prekopavanje gozda, obdelava zemlje, zidava hiš, — vse dobro napreduje. Naša vas šteje 200 oseb. Aravsi se nam vedno bolj približujejo in nam zaupajo; nekateri znajo že molitvice in se uče katekizma. Ta ustanova, ki daje mnogo upanja za prihodnost, nas seveda tudi mnogo stane.

Gotovo Vam je znano, gospa grofica, da je narastel tolar¹ na 16 in 20 frankov, medtem ko je poprej imel vrednost 2 franka 50 cents. To je prisililo našega apostolskega vikarja, da nam je moral dohodke znižati, ki so že itak bili le toliki,

¹ Tolar Marije Terezije je v Abesiniji še vedno plačilno sredstvo.

da smo se mogli preživeti mi in naše sirote. — Zato, spoštovana dobrotnica, potrkam zopet in še pristrčneje na Vaše dobrotno srce. Septembra, ko preneha deževno vreme, moram iti v Addis-Abeba, da nakupim za naše otroke običajno obleko. Šel bom praznih rok, a z zaupanjem v srcu, ker zaupam, da me bo tam čakala Vaša pošiljatev, ki mi bo omogočila, da nakupim vse potrebno. Prepričan sem, da mi bo Vaša dobrotljivost pomagala iz zadrege. — Medtem pa moram odpustiti 10 otrok, ki so se v misijonu dozdej vzgajali.

O, da bi mi Vaša dobrotljivost kmalu prišla na pomoč, da morem odpuščene otroke zopet nazaj sprejeti; kajti vzgojil jih bom za katehiste, ki nam bodo kdaj pomagali izpreobračati gamske pastirje.

„Zveza afriškega tiska“.

Priobčujemo nekaj zahvalnih pisem, ki jih je Družba sv. Petra Klaverja prejela od afriških misijonarjev za poslano jim knjige. Storimo to zato, da bi bili tudi blagi dobrotniki, ki so nam s svojimi prispevki tisk knjig omogočili, deležni velikega veselja misijonarjev. Naj jim bo ginljiva hvaležnost misijonarjev in zamorcev sladko tolažilo. Misel pa, koliko dobrega so s svojimi darovi storili, naj jih vnema, da še drugim toplo priporočajo »Zvezo afriškega tiska« in Klaverjevo družbo za podporo afriških misijonov.

Prosim, blagovolite sprejeti mojo najpristrčnejšo zahvalo za poslano Biblia Katolika v prevodu o. Butaye. Hrepenim, da bi jo kmalu imeli v rokah vsi naši verniki. Že leta sem moral vsakega zavrniti, ki je prišel prosit za Zgodbe sv. pisma. Prihaja pa jih prosit vedno mnogo, ker čutijo, da jim ta knjiga daje luč in moč, in teh naši novospreobrnjenci tako potrebujejo.

P. Vermescheu iz Družbe Jezusove, Kwango.

Svojo dobrotljivost ste kronali s tem, da ste nam poslali 2000 izvodov Novega testameta, dasi ste morali zmagati mnogo neprilik, ker je bilo treba za novo izdajo prve liste na novo staviti. Zato pa ste zapisani med našimi dobrotniki na prvem mestu.

P. Dumont iz Družbe Jezusove.

Zelo sem bil vesel, ko sem videl lepe izvode Biblie Katolike, ki je tako gléde tiska, kakor vezave in slik prvovrstna. Dolgo je čakal moj rokopis zaman tiska, a zdaj je veselje meni in vsem našim misijonarjem in vernikom. Prosim Boga, naj bogato blagoslovi vse, ki so k tisku kakorkoli pripomogli.

P. Butaye iz Družbe Jezusove, Kwango.

Mamica „Natalija“.

Naslednje ganljivo poročilo je poslala sestra Ubalda iz Natala naši vrhovni voditeljici:

»Pred menoj stoji podobica (glej sliko!), ki vzbuja v meni različna čustva. To sta veselje in žalost! Rada bi malim izkazala kaj ljubega, pa mi je nemogoče, ker so predaleč. Pa mi je prišla misel: Priporočim jih naslednici rajne grofice; ona bo našla sredstev in pota, da napravi veselje črni mamici Nataliji in njenim malim gojenkam.

Mala s × na sliki je zadnja varovanka rajne g. grofice in se imenuje »Marija Terezija«. — Toda, naj Vam podobico razložim; šele včeraj sem jo dobila iz Kileme v Vzhodni Afriki. V sredi sedi Natalija z žalostnim pogledom, kot bi hotela reči: »Še vedno nimamo mamice.« Izza prve mladosti smo jo vzgajale sestre; bila je razumna in je imela lepih talentov, da bi bila sama enkrat sestra. Ona in še nekatere druge se niso hotele omožiti, ampak so hotele vedno z nami sestrami v misijonu Bogu služiti. Marsikako leto je tako minulo v miru in veselju. Potem je prišla za te deklice huda preizkušnja: sestre so morale odtod. Vojni časi so minili, potem je prišlo poročilo: »Izgnati!« Nenadoma je prišlo. Me sestre smo odpotovale v Natal. Toda, kam z ubogimi sirotami, od katerih so takrat tri ležale v zibki, dve sta mogli sedeti, druge so tekale okrog? Dekleta so obljubile, da ostanejo pri misijonarjih in da pręvzamejo posel sestra. Do danes — po štirih letih — so svojo besedo zvesto držale. Najpogumnejša se je izkazala Natalija. Ko je videla, da iščemo stanovanje za otroke, je zaklicala: »Mati, otroci ne smejo proč! Jaz bom skrbela zanje toliko časa, da Ve pridete. Vam jih bom zopet zdrave izročila.« Otroci tam tako zelo zaupajo v Boga, da še vedno molijo in so prepričani, da jim bosta božje Srce in Devica Marija sestre zopet vrnila. Prihodnost bo pokazala, ali bo njihovo zaupanje osramočeno ali ne. Upam, da bodo uslišani, ker v molitvi in zaupanju niti trenutek ne omagajo.

Od časa do časa je Natalija poročala. Včasih ji je bilo silno težko, ker je vodila vse hišno delo. Razen teh otrok je bilo še 30 do 40 večjih deklic. Kako smo me bile vselej vesele, kadar so nam misijonarji pisali, da se dekleta dobro drže in da zlasti Natalija misijonskemu delu zelo pomaga.

Na priloženi podobici vidite, gospa glavna voditeljica, kako Natalija izpolnjuje, kar je bila obljubila. Sedi sredi otrok, ki jih je vse bila morala izrediti s pomočjo steklenice. Sedaj nam jih kaže. Vsi so izven prvih težav, le ena se je preselila v

nebesa. To je bila Magdalena, ki je bila hroma od rojstva. In vendar je Natalija po materinsko skrbela zanjo, in je jokala, ko je umrla.

Kajne, gospa vrhovna voditeljica, da mi ne zamerite, ako Vam priporočim svoje male, ki sem jim bila toliko časa mati, sedaj pa jim ne morem več biti; ljubezen pa je ostala ista. To so ljubljenske rajne grofice; najmlajša je krščena na njeno ime; pisane oblekce so dar Vaše Klaverjeve družbe. Večji otroci so zelo ljubili svojo belo mater v Rimu; zdaj pa vedo,

Natalija s sirotami iz Kilimandžara.

da je ona v nebesih in da je v Rimu njena naslednica. Jaz mislim, da me je rajna grofica navodila na misel, da Vam pišem. S solzami sem opazovala podobico, pa mi je prišla misel: »Pošlji sliko beli materi v Rim, ona bo našla potov, da pomaga Nataliji v njenih težavah, kar jaz uboga misijonska sestra ne morem. Pisano blago in svetla obleka jih najbolj veseli. Tudi misijonarjem napravite s tem veliko uslugo, ker jim ni lahko 50 do 60 otrok preskrbeti. Najmanjši so vsi sirote, nekateri brez očeta in matere, drugi le brez matere.

Tako — sedaj sem si olajšala srce. Vse drugo izročim božji previdnosti.

Kratki misijonski dopisi.

Sestra Terezija piše iz Kaimoes naši vrhovni voditeljici: »Ne morem se zadosti zahvaliti Vam in Klaverjevi družbi za deset poštnih zavitkov s 419 predmeti. To je bilo za nas nekaj izrednega! Naša cerkvena zakladnica je za nekaj funtov šterlingov bogatejša. Tudi se srčno zahvaljujem za prenosni oltar, ki ga je prinesel preč. g. p. predstojnik za naš misijon Kaimoes. Bog plačaj tudi denarni dar, ki ste ga poslali za misijon po škofu Simonu. Ne moremo Vam, draga duhovna mati, bolje povrniti, kot da molimo za Vas in da tudi mali zamorci molijo za Vas in za Klaverjevo družbo, da Bog da čezdalje večjega blagoslova Vaši ustanovi v dobrobit neumrljivih duš. — Prilagam nekaj slik naših katehumenov in mladih kristjanov, da lahko spoznate revščino in zapuščenost teh ljudi. Tako mi boste lažje oprostili, ako se bom oglasila s kako prošnjo za moje reveže. — Pa še nekaj imam na srcu. Ker mi niste še nikdar odbili kake prošnje, imam pogum in rečem: Za našo novo cerkev potrebujemo zvona, da bi ga 10 kilometrov daleč slišali. Naši ljudje stanujejo tako daleč raztreseni po okolici in nimajo nič ure; zato često zamujajo službo božjo. Zvonov glas bi pa naše kristjane opominjal in bodril, da bi prihiteli vedno o prave času k službi božji.

Msgr. Keiling, očetov od Sv. Duha, apostolski prefekt v Kubango (Zahodna Afrika) nam piše: »Naša prefektura prav dobro napreduje in se razvija. To leto smo zabeležili 6505 krstov, 129.190 svetih obhajil, 548 zakonov, in smo v naših 284 šolah poučevali 27.211 učencev ozir. učenk. Katehumenov je 12.000, črnih kristjanov 47.322. Te številke mnogo povedo... Jasnó je, da z malim številom 22 duhovnikov, 16 bratov in 6 sester ne moremo

dobro voditi te množice. Trideset let apostolata nosim na svojih ramah, spočil se bom šele v grobu. — Svoje šole in katehiste pomnožujemo navzlic draginji živil. To leto sem ustanovil v Ovampo, v južnem delu prefektore, novo misijonsko postajo in nameravam drugo leto ustanoviti eno na severu. Obe bosta razdaljeni 700 km. Vse te ustanove priporočam darežljivosti Vaši in Vaših podpornikov. Mi molimo za Vas in za Vaše delo.«

Sestra Marija Solanto piše iz Zg. Nila: Medtem ko so v Zululandiji frančiškanke-domačinke ustanovile misijon, se v Usambiji pripravlja že drugi. Začel se je maja meseca preteklega leta z osmimi mladimi deklicami, katerih število se je v v septembru že podvojilo. Sestre stanujejo v pralnici, in treba bo na to misliti, da se zanje zgradi majhen samostan; kajti silno bodo koristile misijonarjem pri izpreobračanju poganov. Evropske sestre so vzele 600 funtov šterlingov na posodo za izboljšanje bolnišnice in lekarne. Vsak dan prihaja do 150 bolnikov (glej sliko str. 17) od zunaj. Zdravljenje teles je pot in začetek k zdravljenju duš. Ako pa sestram — kar se često zgodi — manjka zdravil, gredo bolniki v protestantsko bolnišnico. Sestre se priporočajo zlasti za kinin in vato kakor tudi za volno, da bi mogle kristjane obleti.

P. Bouma, Mill-Hill Kenia, piše: Ustanovili smo veliko podjetje za izobrazbo »bratov katehistov«. Apostolski vikar, kateremu so se nekateri seminaristi zdeli že prestari, se je odločil z njih privoljenjem, da jih napravi za lajiške brate in jih izobrazbi za katehistovski poklic. — Kdo bi adoptiral takega črnega brata, to se pravi, poskrbel za njegovo vzgojo?

P. Delwast, C. S. S. R., piše: V Matadi moramo zidati novo cerkev. Neka dobrotnica Klaverjeve družbe je ponudila znesek za oltar v čast N. Ljube Gospe vedne pomoči. Zidanje cerkve bo mnogo stalo.

P. Tessier, C. S. Sp., piše: V Kilemi sta le dva patra, ki delata za

žive in mrtve. P. superior je star 66 let, od katerih je 43 preživel v Afriki. Nimamo ne brata ne sestre za več ko 3000 kristjanov. 2000 krščanskih otrok in 1600 mladih zamorcev obiskuje šolo. Ti vsi potrebujejo obleke, škapulirjev, svetinjc — pred vsem pa molitve.

Zgledna zvestoba črnega Jožefa.

Piše sestra Feliciana.

Med prvimi poročenci našega misijona sta se odlikovala zlasti dva mlada črna zakonska po svoji pobožnosti in marljivosti. Možu je bilo ime Jožef, ženi Marija. Oba sta si skrbno prizadevala, posnemati v družinskem življenju sv. družino nazareško. Ljubi Bog jima je dal troje otrok. Toda mati zbolí in umrje. Žalost Jožefova je bila nepopisna. Po pogrebu pa vzame svoje tri otročiče ter se poda z njimi v cerkev, kjer poklekne pred Marijin oltar in izroči sebe in svoje malčke Materi božji, proseč jo pomoči in tolažbe. In tako je storil odslej vsak dan zjutraj in zvečer. Pač bi si med misijonskimi gojenkami lahko izbral drugo ženo in svojim otročičem drugo mater, a ni hotel; mlada zakonca sta namreč drug drugemu obljubila, da se tisti, ki drugega preživi, ne bo več poročil. To obljubo je hotel Jožef tudi držati; vendar mu je pogled na male sirote brez matere vselej globoko ranil srce. Nekoč pa odkrije misijonski sestri svoje dvome in skrbi. Po nji je zvedel tudi velečast. o. superior, ki je znal razpršiti pomisleke mladega moža in kmalu je Jožef pripeljal svojim otrokom drugo Marijo za mater. Mi vsi pa smo se zgledovali nad njegovo zvestobo.

Mukendenci, glavarjeva hčerka.

Nedaleč od velikega jezera Viktorija v vzhodni Afriki živi mnogoštevilen rod Baciba. Glavar Izemujabi, sin ondotnega kralja, je imel hčerko z imenom Mukendenci, to je »lepa«. Bila je res čedno, ljubko in prijazno dete, ljubljena očetova, ki pa je bil nasilen, samovoljen in strasten pogan.

Že v zgodnji mladosti je mala Mukendenci hrepenela po ljubem Bogu, o katerem je večkrat slišala govoriti. Toda, ker je poznala očetovo strogost, mu ni upala razodeti iskrene želje, da bi postala kristjana. Sicer je slišala pogosto, kako so kristjanom podtikali največje nezmislivosti in hudobije, imeli jih za neumne in brezsrčne ljudi. Toda njen bistri razum je spoznal kmalu ravno nasprotno. Zlasti Paškál, katehist njene domače vasi, ji je vzbujal posebno zaupanje. Bil je zelo postrežljiv napram vsakomur; kaj rad je obiskoval bolnike in jim nosil zdravil iz oddaljene misijonske postaje. Prav posebno pa je ljubil otroke. In ko ji je nekoč daroval lepo verižico, si je popolnoma pridobil njeno srce. Kako prijazno jo je sprejel, ko ga je nekoč obiskala na njegovem domu. Od tistihdob je prišla večkrat, želeč se naučiti raznih molitvic in da bi slišala kaj o ljubem Bogu. Seveda je to storila le skrivaj, najrajši zvečer, ko je šla z drugimi na neki hrib po mehko travo za očetovo ležišče.

Nekoč pa pride glavar, bil je ravno na lovu, slučajno mimo bananovega loga, kjer je katehist otroke učil krščanski nauk. Izmed vseh takoj spozna zveneči glas svoje hčerke, ki se je skupno z drugimi katehumeni učila moliti. V divjem srdu hoče planiti nad prestrašenega katehista, kar se spomni, da je mož od misijonarjev postavno nastavljen za učitelja in torej ni varno javno ga napasti.

»Kako se drzneš, brez mojega dovoljenja poučevati mojega otroka?« zavpije tedaj, s silo se premagujoč.

A še preden je mogel Paškál odgovoriti, prihiti Mukendenci, pače pred razjarjenega očeta na kolena in vzklikne proseče: »Oče, ljubi oče, ne kaznuj ga. Paškál je nedolžen. Prišla sem iz lastnega nagiba semkaj, poslušat božjo besedo. Ako hočeš, tepi mene, a njega pusti v miru.«

Oče, presenečen po ponižnosti svoje ljubljenske, nekoliko postoji in zdelo se je, da se bori sam s seboj. Toda kmalu ga zopet premaga strast in jeza. Nevoljno sune deklico od sebe ter osorno reče: »Pusti me, nehvaležnica! Doma bom govoril s teboj.« Nato ukaže spremeljvalcu, naj odvede deklico. Sam pa gre dalje na lov.

Kaj se je Mukendenci zgodilo ob očetovi vrnitvi, nam ni nikoli povedala. Toda drugi dan je morala v oddaljeno vas k teti, kjer naj bi se vzgojila v poganstvu.

Božja previdnost pa je čuvala nad nedolžnim otrokom. Mlad kristjan Bernard, njen oddaljeni sorodnik, je zvedel, kako zelo Mukendenci hrepeni postati kristjana.

Posreči se mu, seznaniti jo z misijonarji in odslej se je deklica kljub veliki oddaljenosti vse leto redno udeleževala krščanskega nauka v misijonu. Kmalu se ji je izpolnila srčna želja, ko je, četudi najmlajša, vendar radi velike gorečnosti, z drugimi katehumeni vred na praznik sv. Petra in Pavla prejela sv. krst. Tako je Marija Neža, kakor se sedaj imenuje, postala otrok nebeškega kralja, ki jo je že kot majhno dete z nežno ljubeznijo vabil k sebi.

*Lepo je drugim dobrote deliti,
Pa še lepše je: to storiti in o tem molčati!*

Prepričanje nekega afriškega misijonarja.

Večja delavnost za misijone bi tudi v domovini vzbudila novo, živahnejše zanimanje za razširjanje kraljestva božjega na zemlji. Ni li požrtvovalnost misijonarjev in misijonskih sester, ki se tako krasno razodeva zlasti v Afriki, v posebni meri sposobna, dvigniti naša srca, hlepeča po zemeljskem, k hrepenenju po nebeških zakladih? Sursum corda! Kvišku srca! opominja duhovnik tolikokrat ljudstvo. Kako zelo se katoličan navduši za svojo Cerkev, ako, čitajoč misijonske liste, v duhu pohiti v poganske dežele ter se divi ondi krasnemu razvoju semena božje besede, ki obeta obilnega sadu. Res, lastna korist bi morala vse, ki žele utrditev kraljestva božjega v domovini, vnemati k neutrudnemu razširjevanju misijonskih spisov in sploh katoliške misijonske misli.

Modri črnc.

Neki zamorec, po poklicu tesar v ladjedelnici, z dnevno plačo štirih frankov, je želel vstopiti kot brat-lajik v misijonsko družbo. Prošnji za sprejem je pridejal sledeče ginljivo pismo: »Moj oče vse življenje ni videl franka. Ne vem, čemu naj bi jaz več zaslužil kot on. Še je na svetu kaj važnejšega, kot na dan zaslužiti štiri franke; namreč pridobiti za nebesa, ki so večna. Zato bom zapustil svojo domovino Egipet in šel čez Jordan ter se posvetil službi Gospodovi!« In res, ostal je mož-beseda, zapustil ženo in postal misijonski brat.

Uslišane molitve

na priprošnje pokojne ustanoviteljice Klaverjeve družbe, Marije Terezije Ledóchowske.

Neki gospod župnik iz Švice piše: »Tu zidamo cerkev. Veliko skrb so nam delale podobe na steklo, ker prva slikarjeva dela niso zadovoljila. Kakor se razvidi iz »Odmeva« je pokojna ustanoviteljica grofica Ledóchowska že v marsikateri zadevi pomagala. Zato sem obljubil, ako bodo slike dobre in lepe, da bom na njeno ime dal prstiti poganskega otroka. Ker so sedaj slike v resnici lepe, izpolnjujem svojo obljubo in pošiljam 25 frankov v zgornji namen.«

*

»Moja ljuba mamica je na priprošnje pokojne grofice Marije Terezije zadobila veliko izboljšanje svoje živčne bolezni; zato se v vseh potrebah obračamo na rajnico, ki sem jo osebno poznala in zelo ljubila. Isto sem svetovala že nekaterim bolnikom, ki so se zaupno obrnili nanjo. Gospa B. S. je že več tednov trpela dušno in živčno. Vsa zdravniška sredstva niso nič izdala. Ko se je pa zaupno obrnila na pokojno grofico, se ji je bolezen izdatno zboljšala. — Ta teden sem poslala neki bolni prijateljici v A. spominsko podobico pokojne grofice in upam, da bo tudi pomagala. Še ko je bila živa, sem jo imela za svetnico, in ako je božja volja, bo Bog kmalu svojo služabnico poveljal.«

*

J. B. se je obrnila dvakrat zaupno na grofico Ledóchowsko in je bila uslišana. Ni se namreč smela voziti po železnici, ker se ji je vselej vzdignilo v želodcu. Nekoč pa se je morala 5 ur voziti; na priporočilo k pokojni grofici je šlo vse dobro. Potem je imela prestati težjo operacijo, ki se je tudi posrečila.

Nekemu poslanemu darilu so bile pripisane sledeče besede: »Dar za afriške misijone v zahvalo pokojni grofici Ledóchowski za zadobljeno zdravje.«

M. G. je l. 1923 zbolela na furunkulozi in je morala iskati zdravnika. Ko jo je maja meseca zopet napadlo in ni marala k zdravniku, se je zatekla h grofici Ledóchowski za pomoč in je obljubila dar v zahvalo. Po dveh dneh je oteklina splahnila sama od sebe.

Kdor ima ljubezen Jezusovo, ima vse!

Ni pekel tako strašan kakor srce, v katerem ne gori ljubezen do Boga. (Sv. Marjeta Alakok.)

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijon-
skih pisem in poročil le z natančnim podalkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. — Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.
Natisnila »Jugoslovanska tiskarna« v Ljubljani.

Molitev k presv. Srcu Jezusovemu za afriške zamorce.

Zložil † Zambesi-misijonar O. Menyhardt, S. J.

O mili Jezus, Odrešenik vsega človeštva, poglej milostno na afriške zamorce, ki živijo v največji revni in zdihujejo v jarmu pregrehe. Zatečemo se k Tebi, da prosimo za svoje najnesrečnejše brate in potolažimo Tvojo češčenja vredno pravičnost. Združeni z vsemi dušami, ki Te ljubijo, zahvalimo se Ti za vse neskončne dobrote, ki si jih nam in tudi tem narodom dodelil. Z željo navdani, Tvojemu presvetemu Srcu zadostiti, Te ponižno prosimo: odpusti jim nevero in trdosrčnost! Objokujemo vse grehe, s katerimi so ti narodi in njihovi predniki, začenši od nesrečnega Kama do današnjega dne, razžalili Tvoje božje veličastvo. Kot povračilo in v spravo darujemo Ti naš največji zaklad — Tvoje lastno presveto Srce, ki je radi grehov trpelo neskončne muke. Sprejmi tudi, da se popravijo te krivice, molitve, zasluzenja in zadostila Tvoje presvete Matere Device Marije in njenega ženina, sv. Jožefa, vseh angelov in svetnikov in vse katoliške Cerkve.

O ljubeznivi Jezus! bodi naklonjen nesrečnim zamorskim rodovom. Razsvetli jih, ki živijo v temi in smrtni senci. Amen.

Sv. Jožef, zgled in varuh vseh častilcev presv. Srca, in sv. Peter Klaver, patron zamorskih misijonov, prosita za nas in za uboge afriške zamorce! Amen.

*

Sv. apostolska stolica je dovolila za vsako devetdnevnicu, katera se, najsibo kadarkoli v teku leta očitno ali zasebno opravlja k počestitvi premilostljivega in presvetega božjega Srca Jezusovega, te-le sv. odpustke:

1. Odpustek 300 dni vsak dan devetdnevnicu.

2. Popolni odpustek med devetdnevnicu, ali v teku naslednjih osem dni. (Pogoj navadni: spoved, sv. obhajilo, molitev po namenu sv. Očeta.)

Kdo kupi zamorčku knjigo?

Prejšnje čase je vsakdo rad »odkupil« zamorčka, ali daroval nekaj, da je bil zamorček odkupljen in krščen na določeno ime. Danes tega ne zmore vsakdo; saj odkupnina za enega zamorčka znaša najmanj 150 Din. Toda knjigo, katekizem, zgodbe: to more marsikdo kupiti za zamorčka. Take knjige tiska tiskarna Družbe sv. Petra Klaverja in jih zastonj pošilja misijonarjem; kajti misijonarji so revni, in zamorčki tudi, zato knjig ne morejo plačati. Kdor bi torej želel zamorčku kako knjigo kupiti, naj pošlje 30 Din na Družbo sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Miklošičeva cesta 3.

V molitev se priporočajo:

J. P., Ljubljana. — M. J., Jelšane. — F. K. in neka bolna oseba, Mala nedelja. — Neka mati v različnih zadevah. — B. Ter. — D. M. in darovalci iz Metlike. — M. B., Cerknica pri Raketu. — V. K., Prelog. — T. Al. z »otročkim vrtem«. — S. S., Hotemež Račiče. — K. L., Makole. — A. S., Sv. Lovrenc na Poh. — J. M., New York. — B. M., Stari trg. — K. H. svoje brate in sestre. — V. J. Mrčno selo, sebe in družino. — D. N., Travnik. — R. B. — K. M. — Iz Dan, Stari trg pri Raketu: Z. M.; K. A.; K. M.; Š. M.; H. T.

Popolni odpustki.

ki jih lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

3. aprila, na praznik sv. Benedikta »Zamorca«.

26. aprila, na praznik Marije, Matere dobrega sveta.

29. aprila, na praznik sv. Petra mučenca iz reda »pridigarjev«
— ustanovni dan Klaverjeve družbe.

Najlažje podpirate misijone,

če pristopite k Družbi sv. Petra Klaverja

kot podpornik ali podpornica

z letnim prispevkom 3 Din (duhovniki 5 Din in uživajo posebne privilegije). Podporniki so deležni mnogo popolnih in nepopolnih odpustkov. Krščanska dekleta pa, ki imajo redovniški poklic in ki želijo vse svoje življenje posvetiti misijonom, lahko vstopijo v verski zavod Klaverjeve družbe kot »Pomožne misijonarke za Afriko«.

Milodare in priglase je treba nasloviti na: Družba sv. Petra Klaverja za afriške misijone, Ljubljana, Miklošičeva c. 3.

Za Veliko noč priporočamo:

Vezani letniki »Odmevac	Din 10—
Vezani letniki »Zamorčica«	Din 13—
Naprednjak ob Kongu. Igra v 3 dej.	Din 4—
Lakota v črni deželi. Igra v 3 dej.	Din 3—
Male pomožne misijonarke. Igra v 3 dej.	Din 3—
Umijmo zamorčica. Igra v 1 dej.	Din 2—
Škapulir sužnja. Povest	Din 2—
Janko in njegov angel. Povest	Din 2—
Spreobrnjenje črne princezinje. Povest	Din 2—
Maričina grlica. Povest	Din 2—
Povest o znameniti Marički	Din 2—
Sv. Peter Klaver. Životopis	Din 3—
Pomoč za Afriko	Din 1—

K prazniku Matere Božje Dobrega Sveta (26. apr.):

Litanije Matere Dobrega Sveta à 1 Din, 12 kosov	Din 10—
Podobice Matere Dobrega Sveta à 50 par, 12 kosov	Din 5—

Za naše ljube pryobhajance.

Preč. gg. katehete in verske zavode opozarjamo, da lahko dobijo lepe sličice z »Izreki Male Terezije za pryoobhajance« zastonj in kolikor želijo. Samo za poštnino, prosimo, pošljite.

Naroča se: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva c. 3.